

#felvirrad az ünnep

Segítő nővéri karizmánk egyik pillére, hogy a húsvét misztériumát éljük, s kísérik azokat az embereket, akik ebben az átmenetben vannak. A húsvéti időszak vasárnapjain hozunk nektek egy-egy árnyalatot a feltámadásból.

Húsvétvasárnap Taizé alapítójától, Roger testvértől hozok egy idézetet:

„Egyik testvérem egy nap felfedezte Szent Atanáz következő gondolatát: „A FELTÁMADT KRISZTUS AZ EMBER ÉLETÉT SZÜNTELEN ÜNNEPPÉ VÁLTOZTATJA.” Amikor ez a testvér először idézte nekem ezeket a szavakat, semmit sem válaszoltam neki, de azt gondoltam magamban, a „SZÜNTELEN” mégiscsak túlzás. Ma már azt gondolom, hogy Atanáz nagyon is tudta, hogy miért mondta ezt. Keresztény létünk abból áll, hogy szakadatlanul húsvét titkából táplálkozunk, meghalásról meghalásra lépünk tovább, és minden halál-töredékben a feltámadás új kezdeménye csírázik. Itt az ünnep forrása. Innen kitárul előttünk valamennyi út, életünk folyamata, és mi felhasználjuk benne a jót és a kevésbé jót is. Az ünnep lelkülete azokban a pillanatokban is megjelenik, amikor nem is vagyunk képesek egészen felfogni, mi történik velünk, felfénylik legkeservesebb megpróbáltatásaink közepette is, a személyes kapcsolatok megszakadásának idején is. HA MEGSZAKADT A SZÍV, DE MEG NEM KÖVÜLT, ÚJRA ÉLETRE KEL.”

Nekem nagyon nagyon megütötte a fületem a noviciátusban, hogy a legnagyobb lelki küzdelem, az a derű mellett dönteni, odafordulni szüntelen a fény felé. Valahogy újként hatott rám ez a hozzáállás: bennem sokkal erősebb volt annak a hangja, hogy az ember dolgozzon saját sötétségein, s majd ha méltó már erre, akkor álljon az Isten elé.

Hol van az ünnep az én életemben? Meg tudom-e engedni magamnak, hogy ünnepeljem az életet, az életemet? Tudom-e fogadni az Isten ünnepét, a fényt, a szépséget, a közösséget?

Tegnap a feltámadási szertartás eleje nagyon meghatott: ilyenkor a katolikus szertartás szerint a templom előtt megszentelik a tüzet, és a sötétben várakozó nép bent a templomban várja az új fényt. Ott állni, és várni a sötétben – egy csomó ember, aki tudja, hogy várni kell, mert a Fény érkezik. A hétköznapiakban ez a várakozás talán hosszabb, talán nincs mellettünk egy gyülekezet, s mégis... Ünnepi, szép lassan kifényesedő húsvétvasárnapot kívánok!

Margó sa